

advokát druhé strany z jednání vyloučen, po případě o něm pak neuvědoměn, což prý nedopadá. S obviněným nelze souhlasiti. Při posouzení otázky, zda jednání obviněného naplňuje skutkovou podstatu přečinu podle § 10 odst. 2 adv. řádu, nesejde na tom, zda mohli či nemohli býti klienti Dr. R-ého jednáním obviněného poškozeni a že obviněný neměl v úmyslu Dr. R-ého vyloučiti z jednání, nýbrž záleží jen na tom, zda jednání obviněného mohlo obstáti s hlediska bezelstnosti a poctivosti jako bezvadné, neboť na tyto vlastnosti klade zákon důraz a ukládá advokátu za povinnost, by bezelstností a poctivostí ve svém chování zachovával čest a vážnost stavu. Čin sám jest jako porušení povinnosti povolání a poškození cti a vážnosti stavu trestným nejen, stal-li se úmyslně, nýbrž stačí pro subjektivní zodpovědnost s hlediska kárných předpisů, prokáže-li se nedbalost obviněného. Otázka škody z činu obviněného rozhoduje jen při výměře trestu (§ 12 posl. odst. kár. stat.). Přišly-li k obviněnému osoby, o nichž věděl, že jsou klienty Dr. Karla R-ého a žádaly, by s nimi sepsal smír ve sporech, které měly s jeho klientkou Růženou H-ovou, vyžadovala bezelstnost a poctivost, ovládající jako pravidlo životní styk, by obviněný klienty Dr. R-ého odmítl a s nimi nejednal, nebo Dr. Karla R-ého zpravil o tom, že jeho mandanti jsou u něho v kanceláři, a vyzval ho, by ihned došel do kanceláře, po případě dal svolení, by smír uzavřel. Neučinil-li tak obviněný, nelze jeho jednání nazvati s hlediska onoho předpisu bezelstným a poctivým, ana jest i po subjektivní stránce prokázána jeho vina. Neboť, mohl-li obviněný, jak jest zjištěno, po sepsání smíru umědomiti Dr. R-ého prostřednictvím Josefa H-ě o tom, co se stalo, mohl i dříve, než došlo k sepsání smíru, uvědomiti Dr. R-ého o tom, co zamýšlí učiniti s jeho klienty. V tom, že tak neučinil, spočívá při nejmenším nedbalost, kterou nemůže obviněný omluviti ani tím, že byl přesvědčen, jak se zodpovídá, že se Dr. Karel R. k němu nedostaví. Neboť, i kdyby bylo přesvědčení obviněného po té stránce správné, nezabavovalo ho povinnosti, by učinil to, co kázala bezelstnost a poctivost v chování, ano mu nebylo jinak nemožným, by tomuto příkazu bezelstnosti a poctivosti nevyhověl; při posuzování viny obviněného nesejde ani na tom, jak by se byl Dr. Karel R. zachoval, zvěděv stav věci, nýbrž rozhoduje, jak se měl zachovati obviněný. Ona povaha chování obviněného nemohla býti setřena ani tím, že obviněný dal Dr. R-ého uvědomiti o sepsání smíru jeho klientem H-em; čin sám byl již dokonán a projevíly se i navenek jeho následky jako činu vybočujícího z mezí bezelstnosti a poctivosti, totiž porušení cti a vážnosti stavu, jak jest zřejmo z toho, že Dr. Karel R., když mu Josef H. sdělil stav věci, prohlásil, že se to nemělo dělati, a že podá kárnou stížnost.

Čís. 124 dis.

Cti a vážnosti stavu se přiči, omlouval-li advokát nevyúčtování peněz pro cizizemskou stranu došlých tím, že je v Československu obvyklé, že advokáti rozesílají palmární účty koncem roku.

Komorní návladní není povinen navrhnouti určitou výměru trestu; učinil-li tak, není kárný senát jeho návrhem vázán.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1930, Ds I 21/30).

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a advokátních kandidátů nevyhověl odvolání obviněného z nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 12. května 1930, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem porušení povinnosti povolání a poškození cti a vážnosti stavu, a odsouzen k pokutě 1.000 Kč.

Důvody:

Odvolání napadá jen výrok o vině pol. 2, podle něhož se odvolatel dopustil přečinu poškození cti a vážnosti stavu tím, že nevyúčtování omlouval u cizozemské strany tím, že jest v Československu obvyklé, že advokáti zasílají účty koncem roku, čímž mohl vzbuditi dojem, že jeho jednání jest kryto zvyklostí mezi čl. advokáty. Vývody odvolatelovy přehlíží jádru věci, vytýkajíce, že i podle důvodů kárného nálezu jest pravda, že v normálních případech zasílají advokáti obvykle účty koncem roku. Odvolání pomíjí souvislost odsuzujícího výroku pol. 2 s odsuzujícím výrokem pol. 1 a pomíjí, že v důvodech po větě o oné zvyklosti následuje věta, jež prohlašuje za nemístné a nepřipustné, dovolávati se takové zvyklosti, žádá-li strana vydání vyúčtování a palmárního účtu. Důvody kárného nálezu vystihují zcela správně závadnost odvolatelova chování, jenž na naléhavé dopisy klientky, v nichž vyslovuje podivení na tím, že obviněný podává teprve po dvou měsících zprávu o zaplacení 4.230 Kč, a dále nad tím, že si srazil 2.230 Kč na útraty, a žádá o zaslání specifikovaného účtu v době co nejkratší, odpovídá, že u advokátů v Československu je zvykem, palmární účty rozesílati koncem roku. Tento zvyk nemá nic společného s povinností advokátovou, stanovenou v § 19 adv. ř., podle něhož advokát, srazil-li si — jako v souzeném případě — z peněz pro jeho stranu došlých něco na své útraty, musí o tom ihned straně složit účet. Když odvolatel, nezachovav tento předpis, na výzvu strany k vyúčtování přes to poukazuje k onomu zvyku, vzbuzuje tím u strany, která onen předpis nezná, závažně nesprávné přesvědčení, že jeho v pravdě závadné jednání odpovídá zdejšímu právnímu řádu, a u strany, která onen předpis zná, zarážející seznání, že její advokát nešetří zákonných předpisů, upravujících vykonávání jeho povolání, a že je v tom buď svými stavovskými úřady podporován, neb alespoň jejich podporu v tom lstivě předstírá. Takový postup se zřejmě přiči povinností cti a vážnosti advokátského stavu. Právem zdůrazňuje kárný soud i to, že se odvolatel vyličeným způsobem choval proti cizozemské firmě, neboť stav dbalý své vážnosti musí pokládati za zvláště citelné její zlehčení, stavší se v cizině, kde strany nemají na snadě možnost se přesvědčiti, že zlehčující chování nejde na vrub celého stavu, nýbrž že jde jen na vrub jeho jednotlivého člena. Právě to, že se odvolatel vyličeným způsobem choval k cizozemské

firmě, vrhá na jeho jednání tak špatné světlo a zahanbuje celý advokátský stav tak vážným způsobem, že kárný soud odvolací neshledává kárným senátem vyslovený trest za nepřiměřený neb upřílišněný, i když se přihlíží k nesnázím v povolání, pro které odvolateli prý nebylo dobře lze, by včas své povinnosti k účtování dostál. Nijak na tom nesejde, zda kárný senát překročil míru trestu komorním návladním navrženou, neboť komorní návladní není povinen, navrhnouti určitou výměru trestu; navrhl-li ji, není tím kárný senát (stejně jako jinými jeho návrhy v řízení o vině nebo trestu) vázán.

Čís. 125 dis.

Stížnost proti usnesení kárné rady jest podati písemně v neprodlužitelné lhůtě 14 dnů po doručení usnesení u kárné rady, která učinila usnesení.

Opozděnou stížnost jest odmítnouti.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1930, Ds II 14/30.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie odmítl v neveřejném zasedání stížnost Aloise K-a do usnesení kárné rady mor. advokátní komory v Brně ze dne 6. září 1930, jímž nebyl shledán důvod ke kárnému stíhání Dr. Františka V-y.

O d ů v o d n ě n í:

Proti napadenému usnesení, které bylo doručeno stěžovateli dne 25. září 1930, podal stěžovatel dne 21. října 1930 stížnost k ministerstvu spravedlnosti v Praze, které ji zaslalo výnosem ze dne 23. října 1930 k příslušnému jednání kárné radě mor. advokátní komory v Brně, kam došla teprve dne 27. října 1930. Podle § 54 zákona ze dne 1. dubna 1872, čís. 40 ř. zák. a čl. IV. zákona ze dne 16. listopadu 1906, čís. 223 ř. zák. jest stížnost proti usnesení kárné rady podati písemně v neprodlužitelné lhůtě 14 dnů po doručení usnesení u kárné rady, která učinila usnesení. Podle toho, co bylo shora uvedeno, jest zřejmo, že stěžovatel podal stížnost u příslušné kárné rady, kterou byla kárná rada mor. advokátní komory v Brně, po uplynutí lhůty v § 54 zákona stanovené, tedy opožděně. Třebas zákon sám výslovně nepraví, jak jest naložiti s opožděnou stížností, lze vzhledem k tomu, že jest lhůta ke stížnosti neprodlužitelná a že jest v kárném řízení šetřiti obdobně předpisů trestního řádu (viz rozhodnutí čís. 30 dis. sb. n. s.), vykládati smysl zákona jen tak, že nelze k takové stížnosti přihlížeti a že jest ji proto odmítnouti (obdob. § 1 čís. 1 nov. tr. ř. a § 467 posl. odst. tr. ř.).